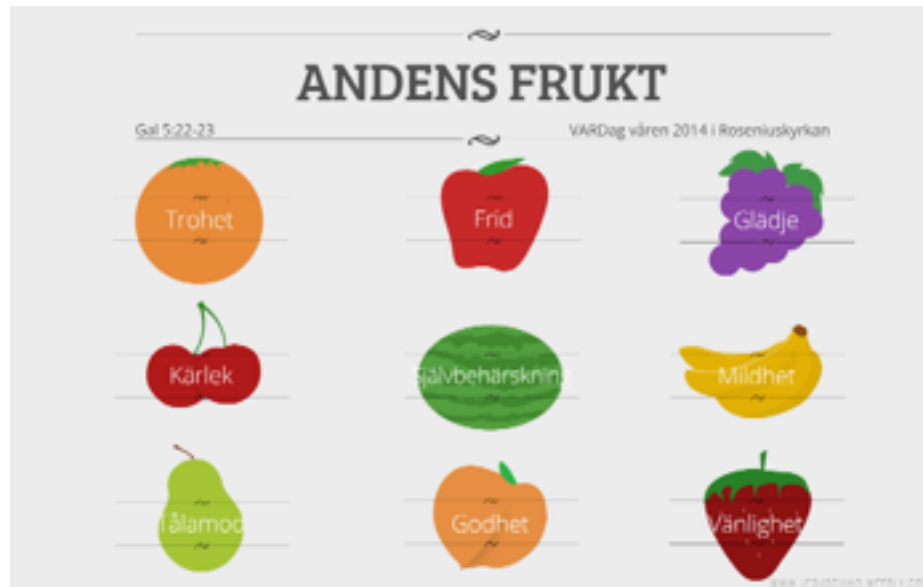

Vi vill ha **Jesus i centrum**,
stå **på Bibelns grund** och vara ett
andligt hem med **hjärta för Stockholm**.

VARDeG : Andens frukt

- Ett litet kompendium om helgelse

Innehåll

Inledning

1. Rättfärdiggörelse och heliggörelse

Du är en ny skapelse!

Jag är friskförklarad och håller på att läka

2. Varför går det så trögt?

”Jag vill egentligen inte ...!”

Att skilja mellan rättfärdiggörelse och helgelse

3. Helgelse genom tro

Nyckelordet: Tro

Korset smälter – Anden formar

4. Avslutning

Några tips till dig som ska undervisa på VARDag

Om helgelse och tro

Jag ser på Jesus och ser ett liv levt till bredden. I honom är allting i harmoni och balans. Han ser så glad ut. Han är så full av fred, frid och kärlek. Han har en magnetisk inverkan på människor: alla dras till honom, som människor till glasskiosken en stekhet sommardag. Jag föreställer mig att han möter dem med ett skratt, en klapp på ryggen och igenkännandets glädje. Människor är sedda, bekräftade, älskade. Från Jesus utsöndras en väldoft. Det är liksom doften som väcker de gladaste minnen till liv av vår barndoms somrar hos mormor och morfar; eller doften i en tröja av den vi älskar. Vi får en doft av himmelen när vi ser Jesus, och vi kan ana doften när vi möter människor som länge har levt i Guds gemenskap. En längtans låga tänds.

Finns det hopp om att själv kunna bli sådan? Hel. Helig. Helgad. Jag längtar efter att själv få dofta helighet. Jag längtar efter att kunna möta människor med uppriktig kärlek. Jag vill stå upp för det som är sant och rätt. Jag vill leva glad i tron på Guds löften. Men jag kan ju inte ... Är det en hopplös längtan?

Nej, den kristna tron talar om att varje människa är skapad till Guds avbild och likhet. Det är Guds vilja att varje människa ska vara lik Jesus i helhet och helighet:

Säg till Israels barns hela menighet: Ni skall vara heliga, ty jag, HERREN, er Gud, är helig. (3 Mosebok 19: 2; Matteus 5: 48.)

Därför har Gud själv tagit initiativ till förvandling!

Inledning

Vad är det egentligen att vara kristen? Ett enkelt svar på den frågan är: att vara kristen är *att tro på* vad Gud har gjort för mig genom Jesus Kristus. Då sätter vi fokus på *vad* vi tror. Men jag skulle också kunna formulera svaret bara något annorlunda: att vara kristen är *att leva i tro på* vad Gud har gjort för mig genom Jesus Kristus. Nu sätter vi fokus på *hur* vi lever denna tro. Paulus sammanfattar detta väl i det andra kapitlet i Efesierbrevet:

Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus. Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.

Det här häftet är tänkt som en hjälp för att något bättre förstå Guds kärlek till oss, och hur mycket gott Gud har tänkt för oss. Det handlar om rättfärdighet och helighet; om tro och liv; om nåd och sanning.

1. Rättfärdiggörelse och heliggörelse

Du är en ny skapelse!

I Efesierbrevet 2 sammanfattar Paulus både den kristna trons kärna och dess konsekvenser: Gud älskar varje människa så oerhört starkt. Hans hjärta vänder sig i honom när han tänker på oss. Han sörjer människans hopplösa fångenskap i synden mer än någonsin en förälder har sörjt ett barn. Därför har han, utan vår inverkan, friköpt oss från dom och helvete genom Jesu död och uppståndelse. Han kan göra varje människa levande, hel och ren, och den gåvan ges genom dopet och tas emot genom tron på Jesus Kristus. Detta kallas för *rättfärdiggörelse*: Gud gör den rättfärdig ("rätt färdig att möta Gud", skulle man kunna säga) som tror på Jesus – utan några krav på ersättning!

Genom rättfärdiggörelsen har någonting nytt hänt i oss. Vi är inte längre samma människor som förut. Om vi tidigare var fångar är vi nu fria; om vi tidigare var sårade är vi nu läkta; om vi tidigare var syndiga är vi nu heliga.

Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. (2 Korintherbrevet 5: 17.)

Allt detta är vi i kraft av Guds ord och löften, och vi får lov att be om hjälp att tro detta även när känslan säger emot! Men Gud "nöjer sig inte" med att rättfärdiggöra oss – han vill också *heliggöra* oss, det vill säga, hjälpa oss att göra Guds goda gåvor synliga i våra liv. Genom rättfärdiggörelsen har vårt status förändrats (vi har gått från att vara Guds fiender till att vara Guds barn, från syndare till heliga) – genom heliggörelsen ska barnskapet och heligheten bli synlig

utåt. Vi är Guds verk och skapade till att göra Guds goda gärningar i den här världen. Kanske kan en bild hjälpa oss att förstå:

Jag är friskförklarad och håller på att läka

Låt säga att du har drabbats av en dödlig sjukdom, till exempel cancer. Din kropp har successivt brutits ned och du har blivit allt svagare och svagare. Du har sökt hos olika läkare men inte kunnat bli hjälpt. Till slut finner du en klinik som kan hjälpa dig. En behandling inleds och efter en tids hård kamp kan läkarna förklara att cancern har lämnat kroppen och din kropp återigen fungerar som en frisk kropp ska fungera – du är helt och hållet återställd!

Vad är det som har hänt? Jo, om du tittar inåt kroppen så kommer du att se en kropp som uppvisar alla tecken på att fungera som en frisk kropp ska fungera. Ingenting skiljer din kropps funktioner från friska kroppars funktioner. Samtidigt är du, till det yttre, nedbruten av den långa sjukdomen och har en lång väg att gå om du ska bli återställd till det yttre. Det kommer att kräva målmedvetenhet, träning och uthållighet. Samtidigt är du helt frisk och återställd.

Även om bilden haltar något, kan den användas för att förklara den kristnes tillstånd: genom dopet och tron är den kristne alldeles ren och fri från synden och kommer inte under Guds dom. När Gud ser på en kristen ser han bara helighet. Samtidigt dras jag fortfarande med såren från min synd. Jag plågas fortfarande av min gamla människa och onda natur, men nu lever jag i tron på Guds löften att den plågan inte har makt att fördöma mig, och jag strider

och övar mig dagligen för att Guds helighet ska bli synlig i mitt liv. Som Luther förklarar dopets betydelse:

... den gamla människan i oss skall dränkas genom daglig ånger och bättring och dödas tillsammans med alla synder och onda begärelser, och att sedan en ny människa dagligen skall uppstå och leva i rättfärdighet och helighet inför Gud för evigt. (Luthers lilla katekes, Fjärde huvudstycket, § 12.)

Helgelse handlar alltså om övning och om att växa in i den kostym av helighet som redan är min genom dopet och tron. Allting kommer från Gud – både helighet, framsteg, och tillväxt – och samtidigt är min insats viktig i processen. Jag får inte lov att vara passiv för då kommer Guds nåd inte att kunna göra verkan i mitt liv.

Det kristna livet är ett liv i helgelse. Varje dag får Gud göra mig något mera lik honom. När han kommer tillbaka i härlighet kommer han avsluta processen och låta oss lysa som han! (1 Johannesbrevet 3: 1-3.)

Man skulle kunna sammanfatta det så här: *Rättfärdiggörelsen* är utgångspunkten. *Heliggörelsen* är processen. *Härliggörelsen* är slutmålet.

”

Helgelse handlar alltså om övning och om att växa in i den kostym av helighet som redan är min genom dopet och tron. Allting kommer från Gud och samtidigt är min insats viktig.

2. Varför går det så trögt?

”Jag vill egentligen inte ...!”

Vilken är din spontana tanke och känsla inför tal om helgelse? Min erfarenhet är att vi så lätt tänker på helgelse som någonting tungt, eller jobbigt, eller till och med som någonting skrämmande. Det är liksom om vi tänker att frälsningen är alldeles gratis, den vill vi gärna ta emot, men helgelsen är så besvärlig för då måste man säga nej till saker och så kan man misslyckas och så påminns man om hur dålig man är och hur arg Gud är, och så blir allting så jobbigt ... Tänk så lätt det är att fastna i sådana tankebanor! Den norske teologen Fredrik Wislöff sammanfattar detta träffsäkert:

Också den kristne kan här lätt ta fel, och en felaktig syn på helgelsen kan bli ödesdiger för själva gudslivet. Vi förs nämligen så lätt från evangeliets frihet in i trældom under lagen. Vi tar rättfärdiggörelsen som en gåva från Gud, men helgelsen gör vi till en plikt. Vi lever under ett ständigt: ”Du skall!” och ”Du skall icke!” Vi lever i trälens fruktan i stället för barnets glädje. Rättfärdiggörelsen tar vi som en nåd från en genomstungen hand men helighetskravet som ett höjt pekfinger från en vred och sträng Gud. Om vi slapp att helgas, skulle vi helst vilja det, men vi vågar inget annat. Och så går vi med ett tvunget sinne in under helgelsens lagbud och tunga, trälaktiga slit. (Wislöff, *Jag tror på den helige Ande*, s. 173.)

Här är det så viktigt att vi förstår saken rätt: när vi tänker och känner, ”Jag vill inte!”, är det den gamla människan i oss som talar. Då behöver vi be Gud om hjälp att komma ihåg att jag inte längre ska identifiera mig med min gamla människa:

Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. ... Har vi nu dött med Kristus, tror vi att vi också skall leva med honom. ... Ty hans död var en död från synden en gång för alla, men det liv han lever, det lever han för Gud. Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus. (Romarbrevet 6: 6, 8, 10–11.)

Jag får i stället identifiera mig med den nya människan som Gud har skapat i mig genom dopet, och *det är den nya människan natur att vilja göra Guds vilja*. Wislöff skriver:

Den nya människans natur är att vilja behaga Gud. Märk: det är hennes *natur*. Hon *är* sådan. Det är hennes väsen. Det är ingenting extra – ingenting som hon behöver tvinga sig till. Det är den nya naturen, som utvecklar sig. *Helgelsen är utvecklingen av den nya människans väsen*. (Wislöff, *Jag tror på ...*, s. 170.)

Anledningen till att det kan kännas så tungt i vår helgelse är inte att vi är mer misslyckade än någon annan, eller att Gud skulle ha glömt bort något när han frälste just oss – nej, anledningen är att vi inte har satt vår tro till Jesus ...

Att skilja mellan rättfärdiggörelse och helgelse

"Vad menar du? Givetvis tror jag på Jesus!" Ja, med huvudet gör du säkert det, men i praktiken förlitar du dig på någonting annat. Du kan inte känna frid i din gudsrelation när du har gjort fel; du känner dig som en misslyckad kristen när du har försuttit en chans att berätta för någon om din tro; du tvivlar på Guds omsorg när du inte får erfara Guds närvaro i ditt liv. Allt du längtar efter är gott och väl, men det är inte det som är grunden för vår rättfärdiggörelse, vårt barnskap. Problemet här är att jag mäter mitt barnskap genom hur jag lyckas i min helgelse och då kommer helgelsen att bli något oerhört tungt. I stället får vi be Gud om hjälp att förstå hur jag faktiskt är helt och fullt bekräftad, älskad, upprättad och vacker genom Jesus. Det finns ingen synd som kan förändra detta faktum:

I detta har kärleken nått sitt mål hos oss: att vi är frimodiga på domens dag. Ty sådan han är, sådana är också vi i den här världen. (1 Johannesbrevet 4: 17.)

Teologen Richard Lovelace sammanfattar detta så fint att jag gärna vill citera ett längre avsnitt:

I deras vardagliga tillvaro förlitar [många] sig på sin helgelse för sin rättfärdiggörelse ... och hämtar sin frälsningsvisshet från sin uppriktighet, sin tidigare omvändelseupplevelse, den senaste tidens religiösa prestation eller den relativa frånvaron av medveten uppsåtlig olydnad. Få vet att börja varje dag med att stå säkert på Luthers plattform: du är accepterad, och så se i tro och ta emot rättfärdigheten från Kristus helt utifrån som den enda grunden för frälsning och slappna av i den tillit som kommer att innebära allt mer helgelse. [...] Mycket av det vi har tolkat som en brist i helgelse i kyrkans folk är i själva

verket en konsekvens av människors vilshenhet i fråga om rättfärdiggörelse. Kristna som inte längre är säkra på att Gud älskar dem och tar emot dem i Jesus, helt bortsett från deras nuvarande andliga åstadkommanden, är under ytan radikalt osäkra människor.

Tänk om vi kunde få vila mer i Guds verk och ta emot helgelsen som en gåva ur Guds hand! Då skulle motviljan mot helgelsen snart avta. Givetvis vill jag göra allt Gud vill när Guds kärlek har fått drabba mig! Det är ungefär som med mitt förhållande till min fru. Någon skulle kunna säga: "Nu när du är gift, behöver du inte anstränga dig längre," men den ståndpunkten blir omöjlig när man väl har lärt känna sin fru och förenats med henne. Jag får inte lov att ta min frus kärlek som en intäkt för att vara lat och allmänt otrevlig mot henne med motiveringen att hon har sagt ja till mig i kyrkan. Tvärtom ska ju hennes kärlek och "ja" motivera mig att glädja, vörda och älska henne!

På liknande sätt motiverar Guds kärlek oss att vilja glädja, vörda och älska Gud och göra vad han vill. Det är helgelsen och den är Guds verk i oss genom den helige Ande. Eftersom det är den nya människans natur att vilja vad Gud vill, kommer jag också att helgas bara genom det enkla att jag lever i Guds Ord, i bön och gudstjänst. Där får den nya människan näring, där kan hon växa.

3. Helgelse genom tro

Nyckelordet: Tro

En kristen är alltså allt vad Jesus är och har fått del av hans skönhet, renhet och helhet, genom dopet och tron. Det har jag redan här och nu. Likväl kommer jag att leva hela mitt liv med känslan att det är något som saknas, att jag inte har nått fram, att allt inte står rätt till. Då får vi komma ihåg bilden av den sjuke som har blivit friskförklarad men som fortfarande har en lång väg att gå innan han är helt återställd. Jag får leva i tro på att Guds ord har rätt när det säger att Gud har skapat något nytt i mig. Paulus sammanfattar det kristna livet så här:

Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig. (Galaterbrevet 2: 20.)

Därför är det viktigaste steget vi kan ta på helgelsens väg, steget till kyrkan och till Bibeln. Där får vi ständigt påminnas om att Gud älskar oss och har frälst oss, inte på grund av hur vi lyckas i vår helgelse, utan på grund av sin oerhörda kärlek och barmhärtighet.

Vi behöver hålla isär vår rättfärdiggörelse och vår helgelse, och be Gud om hjälp att tro att vi är fullkomligt älskade och bekräftade oberoende av våra framsteg i tron. Kärleken från Gud kommer helt och hållet från Guds hjärta och riktar sig mot oss som personer. Inte mot våra (miss)lyckanden.

Detta är det enklaste och samtidigt det svåraste i hela den kristna
t r o n : att det

bara är Jesus och vad han har gjort som räknas när jag frågar mig om jag är Guds barn. Det är svårt att tro eftersom känslan och förnuftet kan peka på så mycket synd i mitt liv som inte borde vara hos ett Guds barn. Jag ser också hur jag misslyckas i mina föresatser att bli bättre. Och ändå ser Gud på mig som om jag inte hade gjort något som helst fel. Det är detta Luther talar om när han kallar en kristen för *simul justus et peccator*, "på en gång rättfärdig och syndare".

Nyckelordet i min helgelse är ordet "tro". Tron på att det inte finns någon fördömelse för den som tillhör Kristus Jesus (Romarbrevet 8: 1). Tron på att vi är vad Jesus är (1 Johannesbrevet 4: 17). Tron på att Jesus är vår vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning (1 Korintherbrevet 1: 30). Tron på Guds fria gåva är den kristnes livsluft:

Rättfärdighet från Gud uppenbaras i evangelium, av tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro. Romarbrevet 1: 17.)

Jag får lov att vara riktigt frimodig och stolt i tron på vad Jesus har gjort. Rosenius går så långt att han skriver:

Vill du vara en kristen, tro på Sonen och ära honom på rätt sätt, säg då: Jag har fullkomligt uppfyllt lagen. Jag är alldeles skuldfri, inte i mig själv, i egen person, utan i min medlare och borgesman Kristus, som stod i mitt ställe. [...] Tacka nu som barn och ta emot med hjärtats glädje och ta vara på den frihet du fått! Tjäna så din nådige Far i kärlek, villigt och gärna! Gör det goda du får nåd till, men kom ihåg, att vår rättfärdighet inför Gud består i en annans gärning! Tänk på, att denna rättfärdighet står kvar, även då vi själva är som mest eländiga!

Hans rättfärdighet gör att våra synder inte tillräknas oss.
(Rosenius, *Husandakt*, 13 juni.)

Korset smälter – Anden formar

Den helige Ande vill övertyga oss om just detta och hjälpa oss att bara hoppas på Jesus och vad han har gjort. När Anden får börja förklara Guds oerhörda kärlek till oss är det som om hjärtat börja tina. Jag som tidigare har varit rädd för att Gud är arg, rädd för att jag misslyckas, rädd för att inte vara på rätt sätt – jag får nu upp ögonen för att det är just de bristerna som kvalificerar mig till att ta emot Jesus. Det är just sådana som Jesus älskar och har gett sitt liv för. Han älskar mig *trots* min brist!

Hans kärlek är inte mesig. Hans kärlek innebär inte att han slätar över synden. Nej, min synd är just så allvarlig att Jesus behövde dö för att sona den. Men Jesu kärlek är just så stark och verklig att han var villig att dö för mig! Jag får lov att vila i hans kärlek. Jag behöver faktiskt inte göra mer. Det mest "effektiva" jag kan göra är att stanna i förundran och tillbedjan inför Guds oerhörda kärlek. Jag får möta Jesu blick och präglas av den. Som Jesus säger:

” Jag som tidigare har varit rädd för att Gud är arg, rädd för att jag misslyckas, rädd för att inte vara på rätt sätt – jag får nu upp ögonen för att det är just de bristerna som kvalificerar mig till att ta emot Jesus.

Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faders bud och förblir i hans kärlek. Detta har jag talat till er, för att min glädje skall vara i er och för att er glädje skall bli fullkomlig. (Johannesevangeliet 15: 9–11.)

När jag värmer mig i Jesu kärlek kommer också en längtan att födas i mig efter att hålla Guds bud. Tron kommer att föda kärlek som kommer att bära frukt. Andens frukt börjar växa. Paulus skriver om dessa i Galaterbrevet 5, och nämner följande frukter: kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Tänk, Gud vill att ditt liv ska präglas av alla dessa karaktärsdrag och han vill hjälpa dig att förkroppsliga dem i ditt liv! Av liknelsen med "frukt" får vi hjälp att förstå några saker om helgelsen:

Först av allt förstår vi att frukten är något alldeles naturligt och ingenting vi kan kämpa oss till. Frukt växer på ett friskt träd, och så kommer också Andens frukt att växa i den kristnes liv som lever av tron på evangeliet om Jesus. Förvisso måste fruktträd beskäras för att kunna bära mer träd, och så måste även vi skära bort begär och synder i våra liv – men allt är en gåva från Gud.

För det andra förstår vi att mognaden och helgelsen är en process. Det tar sin tid för frukt att mogna och på samma sätt tar det sin tid för den kristne att mogna i sin tro. Det är inte något fel på oss när vi inte ser snabba framgångar utan en del av det kristna livet. Anden vill förvandla och förnya oss, men han har inget behov för att tvinga sig på oss. Nej, han lockar och manar genom

evangelium, och hjälper oss att på alla sätt tro Guds ord och söka det goda. Så får frukten växa i våra liv.

För det tredje förstår vi vad syftet med vår helgelse är: att hjälpa andra. Ett träd bär inte frukt för sin egen skull utan för att förbi-passerande ska kunna äta och njuta av det. På liknande sätt är inte vår helgelse inte till för att vi ska kunna njuta av vår förträfflighet utan för att andra ska kunna se Kristus i oss, finna skydd och barmhärtighet, och glädjas åt Guds goda gärningar. Det är också anledningen till att vi så sällan ser våra egna framsteg men desto mer våra tillkortakommanden: *vi* behöver ständigt leva av evangelium och påminnas om hur mycket vi behöver Kristus – vår omgivning behöver våra gärningar för att kunna se att Kristus lever och verkar genom sin kyrka.

Paulus skriver så starkt i det åttonde kapitlet i Romarbrevet om Guds verk i sina barn, och de verserna får avsluta det här kapitlet:

Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot vår onda natur, så att vi skall leva efter köttet. Om ni lever efter köttet kommer ni att dö. Men om ni genom Anden dödar kroppens gärningar skall ni leva. Ty alla som drivs av Guds Ande är Guds söner. Ni har inte fått slaveriets ande, så att ni på nytt skulle leva i fruktan. Nej, ni har fått barnaskapets Ande, i vilken vi ropar: "Abba!* Fader!" Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom, för att också bli förhärligade med honom. [...] Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa, för dem som är kallade efter hans beslut. *Ty dem som han i förväg har känt som sina har han också förutbestämt till att formas efter*

hans Sons bild, för att Sonen skulle vara den förstfödde bland många bröder. Och dem som han har förutbestämt har han också kallat. Och dem som han har kallat har han också förklarat rättfärdiga. Och dem som han har förklarat rättfärdiga har han också förhärligat. (Romarbrevet 8: 12-17, 28-30. min kurs.)

4. Avslutning

Guds tankar om dig och mig är så långt mycket högre än jag någonsin har vågat tro eller hoppas. Gud har inte lägre tankar om oss än att han vill göra oss heliga. Till det skapade han oss en gång i tidens början, till det har han återskapat oss i det heliga dopet, och det vill han synliggöra i vårt dagliga liv. Han vill forma oss efter sin Sons bild. Han vill alltså att människor ska se Jesus i dig. Det är något alldeles fantastiskt! Tänk på detta:

I Jesus ser vi den nya, den fullkomliga, den rena människan. I Jesus strömmar bara ren **kärlek**. I Jesus finns bara djup **frid**. När Jesus blir **arg** blir han arg eftersom hans kärlek framkallar en reaktion, men han förgår sig aldrig i vrede. Jesus är **mild**. I hans närhet finner människor vila. Jag tror att Jesus var oerhört **glad**. Kärlek, frid och mildhet måste skapa enorm **livsglädje**. Jag föreställer mig Jesus ofta **skrattandes** tillsammans med vänner. Jesus är **trofast**. Det går att lita på honom. Han finns kvar även när andra har svikit. Han ger inte upp och han ändrar inte åsikt när han märker att hans parti börjar bli obekvämt. Omkring Jesus flockas människor för de känner en doft av paradiset.

Allt detta vill han göra med dig. Faktum är att han redan har gjort det genom din rättfärdiggörelse. Grunden är lagd och den kan inte rubbas! Tro det och lev i det, och din heliggörelse börjar. Helgelsen kommer att pågå under hela livet, och kommer få sin upplösning i härliggörelsen då synligt och osynligt sammanfaller.